

[Justitsministeren.]

skal jeg om konventionens indhold blot fremhæve følgende:

Som antydet indeholder artikel II selve definitionen af den strafbare handling. Under forhandlingerne var der rejst spørgsmål om blandt de grupper, der omfattes af konventionen, at medtage politiske menneskegrupper, men der opnåedes enighed om ikke at medtage disse i definitionen.

De handlinger, der kriminaliseres, er handlinger, der tilsigter hel eller delvis ødelæggelse af en sådan menneskegruppe, selvom der ikke er tale om egentlige drabshandlinger. Jeg henviser herom til bemærkningerne til artikel II, hvoraf det fremgår, at den endelige afgrænsning er foretaget under udelukkelse af det såkaldte kulturelle folkedrab, så at vægten er lagt på handlinger, der mere direkte tilsigter gruppens ødelæggelse ved fysiske midler, ved at hindre børnefødsler og ved tvangsflytning af børn.

Artikel IV pålægger de kontraherende lande pligt til at straffe de i konventionen beskrevne handlinger, og som jeg fremhævede under behandlingen i folketinget, har jeg under overvejelse at fremsætte forslag til en særlig lov, der afgrænser, hvad der er strafbart efter denne konvention.

Hvor der opstår tvistighed mellem konventionsparter vedrørende spørgsmålet om en stats ansvar for folkedrab, er afgørelsen af denne tvistighed ved artikel IX henlagt til den mellemfolkelige domstol i Haag, når den ene part anmoder derom. Derimod er det ikke lykkedes at gennemføre en regel, der hjemler en international domstol adgang til at pålægge en stat ansvar for folkedrab. Overfor den nævnte artikel IX har fire øst-europæiske lande, Bulgarien, Czekoslovakiet, Polen og Rumænien, taget forbehold ved deres ratifikation af konventionen. Sovjetunionen, der endnu ikke har ratificeret konventionen, har ved underskriften af konventionen taget tilsvarende forbehold. Disse lande agter altså ikke at underkaste sig reglen om, at deres modpart i en af de i artiklen nævnte tvistigheder, f. eks. om fortolkningen af en bestemmelse i konventionen, kan indbringe denne strid for den mellemfolkelige domstol. De samme stater har ved deres forbehold overfor artikel XII tilkendegivet, at konventionen efter deres opfattelse eo ipso må omfatte de under en konventionsstat hørende områder, for hvis udenrigsforhold den pågældende stat er ansvarlig. De Forenede Nationer har foranlediget, at spørgsmålet om den folkeretlige bedømmelse af sådanne forbehold undersøges. Efter udenrigsministeriets og justits-

ministeriets opfattelse bør dette spørgsmål ikke influere på Danmarks stilling til konventionen.

Indtil nu har 27 lande ratificeret eller tiltrådt konventionen, og den er i medfør af de regler, som den indeholder herom, trådt i kraft den 12. januar 1951.

Konventionens værdi ligger først og fremmest deri, at den er udtryk for en stærk fordømmelse af de handlinger, som den omfatter, og der er for mig ingen tvivl om, at Danmark bør slutte sig til de bestræbelser, konventionen er et udslag af.

Hermed skal jeg anbefale forslaget, der er vedtaget af folketinget, til det høje tings velvillige behandling.

Ernst Christiansen: Den foreliggende konvention har jo som baggrund de grusomheder, der blev begået under nazismens herredømme. Man kunne forsåvidt spørge, om der efter nazismens og fascismens nederlag i Tyskland og Italien var noget grundlag for og nogen rimelighed i at udarbejde en sådan konvention. Jeg tror dog ikke, man skal begå den fejl at gå ud fra, at problemet folkedrab er knyttet alene til nazismen, og at nazismens tilintetgørelse også har løst dette problem. I så henseende er det ganske betegnende, at der under de debatter, som i De Forenede Nationers kommission førtes om den foreliggende konvention, fra en enkelt stat, Pakistan, blev rejst et meget stærkt angreb mod den indiske stat for netop at gøre sig skyldig i forbrydelser af den art, som omtales i konventionen. Efter at den engelske arbejderregering ved en politik, der er lige storslået i klogskab og humanitet, har bevirket, at hele det indiske område er blevet frit, er det forsåvidt tragisk at høre, når denne frihed er etableret, at de to stater gensidig beskylder hinanden for folkedrab, for grusomheder overfor de af deres indvånere, der har en anden religion.

Vi har forøvrigt også her i Vesteuropa hørt de lidenskabelige debatter om de lejre, som findes på den anden side jerntæppet. Der er vist ingen tvivl om, at de problemer, konventionen tager stilling til, eksisterer, og det må af den grund siges at være såre rigtigt, at De Forenede Nationer først træffer beslutningen mod folkedrab og derefter lader udarbejde et sådant forslag til konvention, og jeg skal på mit partis vegne anbefale, at det høje ting tiltræder ratifikationen af konventionen.

Løvrigt vil jeg gøre nogle enkelte bemærkninger om konventionen; selvom vi havde lyst til det, er vi jo ikke i stand til at ændre den, og den højtærede justitsminister har